

[Formanden.]

teringsplan, som han har vundet et Folketingsudvalgs enstemmige Tilslutning til, uden at have haft Sikkerhed for dens praktiske Gennemførlighed, udtaler Tinget sin Mistillid til ham som fortsat Leder af Indenrigsministeriet og gaar derefter over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen indgaar nu i Forhandlingerne om den foreliggende Sag.

Jørgen Jørgensen: Det ærede Medlem, der nu sluttede sin Tale (Hasle), gav sig selv Attest for, at han hørte til de tænkende Mennesker her i Salen. Jeg maa sige, at det havde vejret stærkere, hvis denne Attest var kommet fra andre end det ærede Medlem selv, men jeg forstaar, at det ærede Medlem ikke vil løbe den Risiko at søge at faa Attesten underskrevet af andre.

Det ærede Medlem kredsedede i sin Tale særligt om, hvem der var Skyld i, at Konverteringen var strandet. Det er jo tit saaledes, at Gerningsmændene kredser om Gerningsstedet. Nu har jeg ikke det Indtryk, at det trykker det ærede Medlem saa stærkt, at Konverteringen er strandet, for saadan nogen videre Begejstring for Konverteringens Gennemførelse har der jo ikke været fra konservativ Side. Men der foreligger visse Ting, som selv en Sagfører ikke er i Stand til at bortforklare. Der har ligget paa Rigsdagens Bord et Forslag om en Konvertering, til hvilket Bankernes Tilslutning paa Forhaand var sikret. Hvis dette Forslag havde faaet Tilslutning i Rigsdagen og var blevet gennemført her, vilde det være blevet ført ud i Livet gennem det Bankkonsortium, som paa det Tidspunkt var dannet, og i hvilket Sparekasserne ogsaa var med. Det kunde dog være et Bevis paa, at det er den Ændring, der siden var sket i Konverteringsforslaget, der har bevirket, at Banker og Sparekasser nu sagde nej. Derfor tror jeg ikke, det er saa let at gøre Ansvaret op, som det ærede Medlem Hr. Hasle mente, og den uskyldige Maade, hvorpaa det ærede Medlem optraadte, tror jeg ikke vil kunne holde over for en nøjere Undersøgelse af, hvem der har det egentlige Ansvar for, at Konverteringen ikke er blevet gennemført.

Lige fra den første Dag, da Landbrugskrisen mærkedes her i Landet og blev drøftet i Rigsdagen, har vort Parti peget paa, hvor betydningsfuldt for Landbrugets Økonomi det vilde være, at Gældsforholdet og Rentebyrden blev lettet. Der stod i de første Aar,

da Landbrugskrisen blev drøftet, en stadig Diskussion om, hvorvidt den Krise, vi var inde i, var en Gældskrise eller en Produktionskrise. Vi fra vor Side hævdede fra første Begyndelse, at naar alle andre Priser var faldet til Leje i et vist Forhold til Landbrugets Indtjeningssevne, vilde det Spørgsmaal blive tilbage, hvordan en meget stor Del af Landbrugerne skulde blive i Stand til at forrente den Gæld, de havde faaet, fordi de havde været henvist til at købe Ejendom paa et Tidspunkt, da Priserne var afpasset efter helt andre Konjunkturer end dem, vi lever under nu. Naar alle andre Produktionsomkostninger i Landbruget havde tilpasset sig efter Tidens Krav, da vilde for Tusinder af danske Landmænd blive tilbage det Spørgsmaal om at forrente den alt for store Gæld, som disse Landmænd havde, set i Forhold til de Priser, Landbrugets Produkter nu betaales med.

Dengang afviste man dette Synspunkt fra Venstres og konservativ Side. Da hævdede man, som man har gjort det siden, at Gældsspørgsmaalet ikke for Landbruget betød det, som vi vilde gøre det til. Jeg tror, at mange i Dag vil være enige med os i, at hvis man paa et tidligere Stadi havde villet erkende Nødvendigheden af at røre ved Spørgsmaalet om Landbrugets Gældsforhold, kunde et og andet i Dag have set betydeligt bedre ud for det danske Landbrug.

Dengang da vi i 1931 paabegyndte Kriselovgivningen over for Landbruget, gav Det konservative Folkeparti ved sin Tilslutning til Kriselovens Principper i 1931 Udtryk for det samme Synspunkt: at Støtten til det kriseramte Landbrug, hvis den skulde være virkningsfuld, maatte gives det under Hensyn til den Rentebyrde, det havde. Landbrugskrisehjælpen i 1931 var bygget paa en Støtte til den enkelte Landmand i Forhold til hans Renteudgifter, i Forhold til den Gæld, han havde. Dette Synspunkt, som blev godkendt af Det konservative Folkeparti i 1931 og senere i Sommeren 1932 af Venstre, var Udtryk for den Opfattelse, som vi hele Tiden havde gjort os til Talsmænd for: at naar man virkningsfuldt skulde sætte ind over for Landbrugets Vanskeligheder, maatte det ske over for Landbrugets Gæld.

Den Linie har vi fulgt siden. Vi har ikke i Aarene, der er gaaet siden 1933, naar Foranstaltninger over for Landbrugets Vanskeligheder har været drøftet, afvist ogsaa at gaa andre Veje. Vi har, da unormale Forhold førte Kornpriserne her i Landet ned til et urimeligt lavt Niveau, givet vor